

7. Karneval

Kde jenom může mamka být? Už jsou všechny děti pryč a Anetka zůstala ve školce s paní učitelkou sama. „Neboj, maminka by na tebe nezapomněla. Něco ji muselo zdržet. Poskládáme ještě jeden obrázek a pokud do té doby nepřijde, zavoláme jí, ano?“ navrhla paní učitelka Zuzka. „Tak jo,“ odpovídá Anetka, ale moc se jí do toho skládání nechce. Už se na maminku těší, má pro ni důležitou novinku.

Ještě nejsou s obrázkem ani v polovině a už zvoní zvonek. „Maminka!“ volá radostně Anetka. Opravdu, je to ona. Maminka se paní učitelce omlouvala, že byla ve městě a cesta do školky trvala déle, protože je velké náledí.

„Mami, víš o tom, že až se desetkrát vyspím, bude v kulturním domě karneval?“ sděluje nadšeně holčička. A hned pokračuje: „Chtěla bych jít za vílu. Nelinka půjde taky.“ Loni byla Anetka za berušku. Babička jí ušila kostým. Ale Anetce se více líbila Doroťka, která byla za princeznu a měla krásné šaty s volánky a na hlavě korunku.

Mamince se Anetčin nápad zamlouval: „Musíš se zeptat babičky, jestli ti ušije šaty. Víš, že já to neumím.“ Babička je moc šikovná, ušila Anetce i oblečky

pro panenky. Určitě bude umět i vílí šaty.

Když přišli domů, Anetka hned zatelefonovala babičce a ta jí slíbila, že jí šaty ušije. Holčička byla nadšená a hned babičku zvala: „A babi, musíš tam jít s námi. Přijede i klaun a budou soutěže.“ „To víš, že si to nenechám ujít, přece musím vidět, jak ti to sluší,“ měla babička radost z pozvání.

Karnevalový den byl tady. Ke kulturnímu domu se sjížděla spousta aut. „To snad není možné, já asi nenajdu místo na zaparkování,“ rozčiloval se tatínek. A pokračoval: „Dneska se nechce nikomu pěšky ani pár metrů.“ „Nezapomeň, že jsme přijeli taky autem,“ dobírala si ho babička.

Anetka už se nemohla dočkat, až si v šatně svlékne kabát a všem se ukáže v těch krásných vílích šatech. Měly modrou barvu a babička na ně našila ještě stříbrné hvězdičky. A do vlasů koupily s maminkou čelenku s lesklými kamínky. Anetka si pořipadala jako skutečná víla.

Když se šli usadit ke stolu, skoro každý, koho potkala, ji pochválil, jak jí to sluší. Měla velkou radost.

Po chvíli začal karnevalový rej. Na pódiu se objevil klaun. Všechno na něm bylo legrační – červený nos, obrovské boty, zrzavé vlasy a hlavně ty široké kalhoty se srdíčkem na zadnici. Zval děti i rodiče k tanci a vymýšlel zábavné soutěže. Anetce se to moc líbilo a radovala se, když s tatínkem jednu soutěž vyhráli. Dokonce dostali čokoládovou medaili.

Maminka s babičkou seděly u stolu, pochutnávaly si na zákusku a kávě a pozorovaly tančící a soutěžící děti a jejich rodiče. Po tombole, ve které Anetka vyhrála bublifuk, pastelky a omalovánku, se ještě chvíli tančilo a pak už byl konec.

Domů přijeli až za tmy. Šmudla se mohl radostí zbláznit. Vítal je po psím způsobu – štěkal, vysoko vyskakoval a běhal sem a tam. Anetka ho hladila a nechala se od něho i trochu olízat.

Maminka uvařila k večeři krupici. Anetka si na ní vždycky pochutnala, ale dneska nějak neměla chuť. „Co je s tebou, holka?“ starala se maminka a sáhla Anetce na čelo. „Zdáš se mi nějak rozpálená, změřím ti pro jistotu teplotu,“ rozhodla. „No jo, jestli jsem si to nemyslela,“ zatvářila se ustaraně maminka, když se podívala na teploměr. „Máš teplotu, princezno. Uvidíme, co bude ráno. Ale vypadá to, že se zítra místo do školky vypravíme k paní doktorce.“

„Maminko, buď u mě, než usnu!“ přála si Anetka. Opravdu se necítila dobře. Byla nějak slabá a taky jí trochu bolela hlava. „To víš, že budu,“ slíbila maminka a hladila ji tak dlouho, než usnula.

